

17. Aug. 1971

FAKTA

Dato:
17. Aug. 1971

Sidetal:
Rød blå bd 2 s. 32-37

TRANSSKRIFTION

17-8-71

Reelt set har det røde kvadratiske område og det blaa kvadratiske omraade intet med hinanden at gøre udover at de er bragt sammen i denne proposition. Det kan end ikke hævdes at de rent dekorativt (smagsmæssigt) staar godt sammen – tværtimod er der rent perceptions­mæssigt et voldsomt spring mellem dem – selv hvor dette spring forsøges dæmpet. Den røde er udtalt varm og den blaa udtalt kold – ligesom den røde er nærmere det hvide end den blaa som er nærmere det sorte – de er næsten komplementær farver (Orange er komplementær til Blaa og grøn til rød) og kan derfor presses op til en kinetisk virkning. Der er kort sagt ikke nogen form for harmoni mellem de to farver – de passer ikke sammen. Det er to individualiteter som er bragt sammen fordi de repræsenterer den ende af farveskalaen der er selvstændigst og hvortil der ikke er knyttet nogen naturassociationer - det er de to farver der er mest farve – kun farve.

Disse to farver er bragt sammen, og ses sammen, hvad der i virkeligheden ikke er muligt – kun hver for sig kan man se dem.

Denne sammenstilling af to forholdsvis kontrasterende farver danner, i dette tilfælde en lodret midterlinie som opstaar rent perceptions­mæssigt ved at den ene farve er lysere end den anden. Denne forskel i valøren danner uvilkaarligt et rum frem og tilbage, den ene farve, fortrinsvis den røde gaar frem i rummet (ses først) i forhold til den blaa som er vigene (og ses sidst). Denne lodrette midterlinie er ikke en grafisk linie – ikke et spor af en lodret bevægelse – den er simpelthen opstaaet af et sammenstød (sammenføjning) mellem to forskellig farvede flader. Den adskiller de to farver danner den fælles grænse for deres areal udstrækning som er identisk. I denne lodrette skillelinie ligger hele det samlede rektangulære areal's. (som dannes af de to kvadrater) fikspunkt – hændelsernes og perceptionens centrum. Det er her det hele foregaar. Det er her ved/over denne grænse man bevæger sig fra den ene farve til den anden. Er det røde kvadrat meget lyst (nærmende sig orange) og det blaa kvadrat meget mørkt (nærmende sig sort) bliver denne skillelinie meget markant næsten grafisk. Er det røde kvadrat meget mørkt (nærmende sig, men ikke værende, violet) og det blaa ligeledes mørkt er skillelinien stadig synlig men ikke markant og slet ikke grafisk – linien skiller næsten ikke fordi der kun er en meget svag valør forskel mellem de to omraader. Alt dette er meget elementær, men vigtigt. Det viser at man kan nærme de to farver til hinanden og fjerne dem fra hinanden og indenfor disse to yderpunkter ligger et væld af variationsmuligheder. Trods dette staar dog den kendsgerning tilbage at de to farver aldrig vil kunne komme til at staa lige - d.v.s at midterlinien forsvinde, de vil altid være forskellige. Disse to farver er hvor meget der end forsøges en forenelse (en harmoni) af dem de

forskellige farver. denne forskel skal vi holde fast ved et øjeblik – den er væsentlig. Hele den vesteuropæiske kunst har altid, selv i Mondrians tilfælde arbejdet med begrebet balance – at der var en ligevægt mellem de forskellige billedstrukturer.

Det ovenfor anførte viser at en saadan ligevægt - balance - i dette tilfælde er en umulighed. Ligesaa umulig som at ville forene ild med vand. Det er paa en maade to monochrome flade sat sammen – vedblivende to kvadrater sidestillet, men ikke forenet. Strukturen er i højere grad to kvadrater end to kvadrater som danner et rektangel med en lodret midterlinie, for de to farvers forskellighed modsætter sig de to kvadraters strukturelle forenelse, gaaen op i, et rektangel.

Det betyder at man ikke behøver at vælge de to farvers styrke – karakter – valør i forhold til hinanden da de ikke har eller kan have et sammenspillende forhold. Naturligvis opstaar uvilkaarligt et saadant forhold mellem enhver sammensætning af to farver men det er helt uden betydning – for det vil, i dette tilfælde, intet forrykke i den kendsgerning at det ene kvadrat er rødt og det andet Blaat. Det eneste forskellen mellem de to farver vil have indflydelse paa er midterliniens karakter af markant eller ikke markant tilstedeværelse. Denne midterlinie bliver saaledes fladens eneste “expressive” punkt.

I forhold til dette punkt bliver rektanglets kanter – lodrette – vandrette sider – rent materielle grænser for det farvede areals ophør.

Det man kommer til at staa overfor er altsaa alene et rødt kvadrat som er lyst-mørkt eller koldt-varmt og et blaat kvadrat der kan bevæge sig indenfor samme udsving – man staar ikke overfor et rektangulært billede hvis venstre halvdel er rød og hvis højre er blaa. Man staar overfor to kvadrater hvoraf det ene er rødt og det andet blaat. Kvadraterne er fuldstændig ens, men har forskellig farve.

Alt dette som virker saa indlysende – ja banalt er opmærksomheden fæstet ved fordi det ikke før gennemgangen af disse ret kedsommelige detaljer har staaet saa klart som nu at det man arbejder med er to selvstændige omraader et rødt og et blaat – der alene har kvadratet tilfælles – at der ikke i vesteuropæisk betydning er tale om en billedstruktur – men om to farvede flader.

Denne konstatering medfører nødvendigvis at man ikke kan tænke i billedstrukturelle baner - men alene maa tænke i farvede arealer. Hvilke farver disse arealer har er i princippet ligegyldigt, her har man altsaa af mange forskellige grunde valgt rød+Blaa, men hvad der ikke er ligegyldigt er dette/disse farvearealers rumlige udstrækning stor - lille - meget - lidt - kort - langt - smalt - bredt - o.s.v. Da farvernes expressivitet ikke tillægges nogen betydning er det som sagt ikke et spørgsmaal om hvilke farve der udfylder et areal – men alene om arealets udstrækning. Selvfølgelig vil et graat areal og et rødt areal af samme størrelse virke forskelligt – men sandsynligvis er denne forskel i virkeligheden ens.

**KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

of offentlige spele tilstand (humer) sigtlig
MEN - reton gennem processen at
have sig over eget - personlige til
noge hin sides disse begreber - men ogsaa
dette 2- forlyg og kan meget vel fore
til Romanens mere af grund.
Problemet skal naturligvis forstås som
essensen af handlingens processen, men ikke
samt et (personligt) udtryk - men som
en kunstnerisk tilstand.

17-8-77.

Reelt set her det røde kvadrant-
- liske område og det Blå kvadratiske om-
- råde inder med hinanden at gøre ud-
- over at de er brugt sammen i denne
proportion. Det kan end ikke forstås at
de rent de herud (små mæssigt) står
gødt sammen - forlign og er der rent
perceptions mæssigt et voldsomt spring mellem
dem - selv hvor dette spring forstås dem.
Den røde er udhult kam og den blå
udhult hold - ligesom den røde er mer-
- mere det hvide end den blå som er
nærmere det sorte - de er næsten komple-
- man kan farve (Orange er komplementet til
Blå og grøn til rødt) og kan der for pres-
- ses og til en kinetisk virkning.
Der er vist sagt ikke nogen form for
harmonier mellem de to farver - de passer
ikke sammen. Det er to individualite-
- ter som er brugt sammen fordi de

Teorien om den ende af parvestrukturen der
er selvstændigt og kvartil der ikke er længere
nogen make associationer - det er de to parve
der er mest parve - ~~kan~~ parve.
Disse to parve er brugt som man, og ses
som man, hvad der i virkeligheden ikke er
mindst - kan hver for sig kan man
se dem.

Denne som man skilling af to forholdstier
konstruerede parve danner, i dette tilfælde
en lodret midterlinje som opstår ved
perceptions mestret ved at den ene parve
er ligeså end den anden. Denne forskel
i vektoren danner vil hovedliget et rum
fra og til bruge, den ene parve, forbringer
den røde og den grønne som i rummet (ses på
i forhold til den blev som i rummet
(og ses side). Denne lodrette midterlinje
er ikke en grafisk linje - ikke et spor
af en lodret bevægelse - den er simpelthen
opstået af et sammenstød (som man på)
-ning) mellem to forskellige parvede flader.
Den adskiller de to parver danner den
felles grænse for deres areal udstrækning
som er i den hvide. I denne lodrette linje
- linje ligger hele det som ligger ret angulært
areal, (som dannes af de to kvadrater),
dette punkt - hovedsageligt og perceptions con-
- dition. Det er her det hele foregår.
Der er her ved/over den ene grænse man
bevæger sig fra den ene parve til den anden.
Er det røde kvadrat meget højt (normalt)

sig orange) og det blev kvadrant meget meget
(nærmere sig sort) bliver den ne skillelinje
meget mørkere næsten gråbrun. For det
ved de kvadrant meget meget (nærmere sig
men ikke værende, violet) og det blev lige-
ledes meget og skillelinjen stadig svagt
men ikke mørkere og selv ikke gråbrun
- linjen skifter næsten ikke færdi der tårn
er en meget svag vugge forskel mellem de
to områder. Altså dette er meget ele-
-mentært, men i sig selv. Det viser at man
kan nærne de to former til hinanden og
hjerne dem for hinanden og i den for
disse for yderligere ligger et væld af
variationsmuligheder. Trods dette svarer
den kendsgerning til lige at de to former
aldrig vil nærne hinanden til at støve
lige - d.v.s. at midtlinjen forsvinder, de
vil altid være forskellige. Disse to former
er hver meget der end forskelliges og forsvinder
(en harmoni) af dem de forskellige former.
Denne forskel skal vi holde fast ved
er dybtliggende - den er væsentlig. Hele den
vesteuropæiske kunst har altid, selv i
Mondrians tilfælde udtrykt med be-
-grebet balance - at der var en ligevegt
mellem de forskellige billedstrukturer.
Det overfor - en første viser at en sådan
ligevegt - balance - i dette tilfælde er
en uimodsigende. Højde og uimodsigende som at
ville forsvinde ild med vand. Det er pou-
an måde for monokrome flade set
samman - ved blivende for kvadrant

Side stillet, men ikke prøvet. Strukturer er
som i højere grad for kvadrater end for
kvadrater som dem der et ret angul med
en bestemt midtlinje, for de for første
forskellig med mod sølter sig de for kvadraters
strukturuelle formler, og som og i et ret angul.
Det betyder at man ikke behøver at
følge de for første stykke - kvadrater - væ-
-der i forhold til hinanden da de ikke
kan eller kan have et som man spillerde
for hold. Nu sætter is øjsker med kvadrater
et søv dant forhold mellem en hver som-
-mens at mig af for første, men det
er helt uden betydning - for det vil,
i dette tilfælde, i et for første i den
kendsgerning at det ene kvadrat er
redt og det andet Blant. Det eneste
forhold mellem de for første vil have
indflydelse på en midtlinjens kvadrater
af kvadrater eller ikke kvadrater til stede -
-værelse. Denne midtlinje bliver søvledes
kvadraters eneste "et første" punkt.
og forhold til dette punkt blive - ret angul-
-lets kvadrater - lodrette - vandrette sider - samt
materielle grænser for det første areals ø-
-ker.
Der man kommer til at se over for
er altså alene et ret kvadrat
som er byt - myrke eller lodret - væn og
et Blant kvadrat der kan bevæge sig
inden for samme udseende - man stær
ikke over for et ret angul lod lodde
hvis venstre halvdel er redt og hvis

højre er blaa. Man staaer ogs. for for kvu-
- druck hvoraf det ene er rødt og det
- on det ~~blaa~~ Blaa. Kv. d. s. f. er faldt-
- ston d. s. f. men her ~~forskellige~~ kurve.
AlL Dette som i. h. s. som i. h. s. l. s. g. n. d. i. e. - j. e.
bunalt er op mark som h. e. l. s. f. e. d. v. e. l.
fordi det i. h. s. for som n. e. m. g. e. n. s. o. n. a. f. d. e. t. t. e.
ret ned j. a. n. e. l. j. e. d. e. t. l. j. e. r. h. e. r. s. t. r. e. e. t. s. e. e.
k. l. a. r. s. o. m. m. i. t. a. t. d. e. t. m. a. n. a. n. s. e. d. e. r.
med er for sejre ston d. s. f. om rødt og
rødt g. d. Blaa - d. s. f. u. l. e. n. h. e. r. k. v. a. d. e. r.
- t. e. h. i. l. l. e. l. l. e. s. - a. t. d. e. r. i. h. e. i. v. e. s. t. e. n. e. n. e. t.
- s. t. e. b. e. h. y. d. n. i. n. g. e. r. h. a. l. e. o. m. e. n. lille -
- s. t. r. u. k. t. u. r. - m. a. n. o. m. h. e. r. f. e. r. e. d. e. p. l. a. c. e. r.
D. a. n. n. e. k. o. n. s. t. r. u. k. t. u. r. i. n. g. m. e. d. f. e. r. e. n. e. d. v. a. n. d. i. n. g. s.
a. t. m. a. n. i. h. e. k. o. n. s. t. r. u. k. t. u. r. i. l. l. e. t. -
- s. t. r. u. k. t. u. r. e. l. l. e. b. o. n. e. r. - m. a. n. a. l. e. n. e. m. o. u.
k. o. n. s. t. r. u. k. t. u. r. e. l. l. e. a. r. e. a. l. e. r. H. i. l. l. e. k. u. r. v. e.
d. i. s. s. e. a. r. e. a. l. e. r. h. e. r. e. r. i. p. r. i. n. c. i. p. p. e. l. l. y. e.
- g. y. l. d. i. g. t. h. e. r. h. e. r. m. a. n. u. l. t. s. e. e. r. a. f. m. a. n. g.
f. o. r. h. e. l. l. i. g. e. g. r. e. n. d. e. v. a. l. g. t. r. e. d. + B. l. a. a. m. a. n.
h. v. a. d. d. e. r. lille i. h. e. l. i. g. e. g. y. l. d. i. g. t. e. r. d. e. t. t. e.
d. i. s. s. e. k. u. r. v. e. a. r. e. a. l. e. r. rum l. y. e. u. d. s. t. r. e. l. l. i. n. g.
s. t. a. r. - l. i. l. l. e. - m. e. g. t. - l. i. d. t. - k. o. r. t. - l. o. n. g. -
s. m. a. l. t. - b. r. e. d. t. - o. s. v. D. a. f. e. r. v. e. n. e. s. e. t. p. r. o. -
- s. i. v. i. t. e. l. i. h. e. l. l. e. g. e. s. n. o. g. b. e. h. y. d. n. i. n. g.
e. r. d. e. t. s. o. m. s. a. f. i. h. e. e. t. s. p. e. r. i. g. s. m. a. l. l.
o. m. h. i. l. l. e. k. u. r. v. e. d. e. r. u. d. f. o. l. d. e. r. e. t. a. r. e. a. l.
- m. a. n. a. l. e. n. e. o. m. a. r. e. a. l. e. t. s. u. d. s. t. r. a. l. i. n. g.
S. e. r. f. e. l. j. e. l. i. g. h. i. l. e. t. e. t. i. g. n. a. l. a. r. e. a. l. e. t. o. g. e. t.
r. e. d. t. a. r. e. a. l. e. t. a. f. s. o. m. m. e. s. t. e. r. v. e. l. s. e. lille
f. o. r. h. e. l. l. i. g. t. - m. a. n. s. o. m. d. s. a. n. l. i. g. h. e. t. e. r. d. a. n. n. e.

forskell i virkelighedens ans.

20-8-71

SP-projektet om vari-
tioner for "R+B" kan vel blive kompliceret
og forfjelske hele ideen. At opgive til vari-
-tioner som OP-virkninger - udvælgelse af
vedkommende at bevare sig, men grænser af
det i det hele, er alt sammen meget grundl.
Det oprindelige grundlag for "R+B" i den per-
-fjelskes ved sandt og ret - nemlig
dette at det skal være den samme type
og blev for praktisk til produkt, og de
af sig selv som finder sted her, på skal være
som vel begrundede og blot tænke at de
ikke mister forbindelse med ideens op-
-rindelse. Mange af de projekter der er
gjort i den sidste tid har været ren afpres-
-ion med ideen - og ofte blevet ren afpres-
-sionisme.
Med hensyn til grundarbejdet er
ideen med at kunne i det mindste gøre
med det grundlag, mere et postulat, end et
vel begrundet krav.

2 realiteter giver det ikke noget bemærkel-
-værdigt udslag hvordan den røde og blå
er - eller ser ud - kan hvis man hell
vel det med forskellige - variationer. Kan det
måske for begrundning.